

-1-

Första året på gymnasiet. Första ring. Jag går i första ring. Jippi!

Nu är jag som i låten: ”Jag går i första ri-hing och jag fattar ingenting. Jag borde lyssna bättre men vad ska jag ta mig till när - det enda jag tänker på är din mjuka kropp, som kan bli min.” Tja, ni fattar va? Förhoppningsvis kommer allt det där att stämma in på mig – förutom det där med att inte fatta någonting. Det hoppas jag INTE kommer att gälla för mig.

Vi har bara åtta tjejer i min nya klass. Resten är killar. Det är skitbra!

Det enda som är skitdåligt är att två av mina gamla klasskompisar ska börja i samma klass. Snacka om osis. Det är Nicke och elaka Anders. Nicke har jag ingenting emot, men elaka Anders..! Av alla människor i världen så väljer han tekniskt gymnasium. Var han tvungen att välja samma utbildning som jag?

Men här är JAG i överläge. Elaka Anders är ingenting utan tryggheten hos sina gamla kompisar. Här känner han bara en enda och det är i och för sig lite synd – det hade varit bättre om han inte känt någon – men i övrigt är han lika ny i klassen som jag. Elaka Anders har aldrig varit ny i klassen förut, men det har jag varit otaliga gånger. Så jag vet vad det handlar om och det gör inte han. Så nu gäller det bara att ignorera honom och hoppas på att han inte blir vän med alltför många ur klassen.

Jag har tyvärr hamnat bredvid en tjej som jag inte har någonting gemensamt med. Hon är svartklädd och håret står åt alla håll. När vi hälsade svarade hon med släpig, mörk röst att hon

hette Maria. Hon ser ut som en hårdrockare och jag hatar hårdrock. Jag tror inte vi har mycket gemensamt hon och jag.

Klassföreståndaren läser fel två gånger på uppropet. Fatta: TVÅ gånger. Snacka om att ha dåligt koll. Först kallar han en av killarna för Avgrund i efternamn. Den killen verkar ganska härdad för han suckar uppgivet och uppger sitt riktiga efternamn. Hela klassen skrattar. Sedan kallar läraren nästa kille på listan för Mikaela. Det är ännu roligare. Han blir riktigt sur. Snygg kille förresten – mörk och snygg. Läraren ser lite förlägen ut och ber åter igen om ursäkt. Mot alla odds lyckas han få rätt på resten av klassen.

Det finns en hel del snygga killar i klassen. Undrar hur det skulle vara att vara tillsammans med någon av dem. Åh, det är så spännande. Första ring. Mitt nya liv. Nu har det börjat. :)

Nu gäller det bara att:

1. Finna en bästis.
2. Hitta kärleken.

samt:

3. Undvika elaka Anders.

-2-

Nummer 1 på min lista – att finna en bästis – har gått fortare än jag trodde. Nog är jag ganska van av att flytta och behöva skaffa mig nya vänner, men det är ju inte helt lätt att hitta en ny bästa vän. Det måste ju funka liksom.

Men Maria är inte alls som jag först trodde. Hon gillar förvisso hårdrock, men hon är inte en sådan där partypringla som är ute och svirar hela nätterna igenom eller håller sig med bikers till pojkvänner. Hon går på en och annan hårdrockskonsert, men då med föräldrarna – som också gillar hårdrock. I övrigt föredrar hon att hålla sig hemma. Precis som jag. Hon har inte ens pojkvän. Honom dumpade hon i somras, så nu är hon singel. Precis som jag. Eller nja, nästan precis som jag. Skillnaden är att jag aldrig haft någon pojkvän att dumpa, liksom. Jag jobbar på det nu istället.

Vi är ganska lika jag och Maria. Vilken otroligt tur att jag hamnade bredvid henne den där första dagen i skolan. Vi hade säkert blivit vänner i alla fall, för sådant märker man, men det hade nog tagit längre tid.

Vi har så fruktansvärt kul ihop. Maria har spanat in Micke. Den där mörka, snygga ”Mikaela” om ni minns. Han är snygg. Ganska mesig.

-3-

Nummer 2 på min lista – hitta kärleken – är betydligt svårare. Inte så att det inte finns någon att bli kär i. Tvärt om. Hur ska man kunna välja?

Jag förstår inte vem som kom på den dumma idén att man bara får älska en. Det är helt omöjligt att inte bli kär i flera samtidigt. Fatta – jag går i en klass med nästan bara killar. Det är som att låsa in en unge i godisaffären, rada upp allt smaskigt som finns och säga åt henne att hon bara får välja en ynka liten godisbit.

Omöjligt. Det är omöjligt.

Varför kan jag inte få älska alla? Det hade varit så himla mycket enklare.

Ja, varför är det meningen att vi människor bara ska älska en? Kärleken är inte sådan. Det går inte att låta bli att kära ned sig till höger och vänster. De där underbart bruna ögonen, leendet i mungipan, skrattet, blickarna. Det pirrar i hela kroppen.

Det vore ju så mycket lättare om man fick älska fler än bara en. Och varför i hela världen skulle man inte bara kunna dela med sig av sin kärlek till flera? Den är väl inte ändlig? Kärlek är underbart och borde spridas. Inte ska man väl slåss om kärleken? Det är ju det bästa som finns. Den borde vara fri – FRI!

Det är jäkligt jobbigt att vara 16 år! Underbart, men fy fan vad jobbigt!

*Det vore lättare om du fick älska alla,
men nu får du bara älska en.*

*Men – vad spelar det för roll,
om flera får av din kärlek?*

*Man ska väl dela
och inte slåss om den?*

Som vanligt sitter jag där och plirar på en dikt. Det blir alltid så. Andra skriver dagböcker. Jag skriver dikter. Dikten har alltid sagt det jag inte själv kunnat säga. För mig är det ett sätt att rensa mina tankar, att förstå mina innersta känslor: Att lära känna mig själv.

Det är väl klart att kärleken ska få vara fri. Den går inte att fånga och sätta i en bur som en gyllene fågel. Den går inte att tygla. Det är klart att kärleken borde delas. Det är väl självklart att man borde få älska fler än bara en!

Åh, så enkelt om det vore så. Då skulle livet inte vara så svårt. Tänk om man kunde gå fram till varenda kille man gillade och säga att man tyckte om honom. Och ingen av de andra killarna – som man precis sagt samma sak till – skulle tycka att det var något konstigt.

Åh, vilken värld. Vilken underbar värld! Varför är världen inte sådan? VARFÖR måste vi välja en enda att älska?!?

Men, men, men... Åh, sanningen går plötsligt upp för mig. Den är obehaglig. Den är skrämmande. Men – den är sann: Om jag får älska flera killar på en gång, kan jag då säga nej till att killarna älskar fler än bara mig?

Nej, det kan jag ju inte. I rättvisans namn så kan jag ju inte det. Får jag älska flera, måste jag tillåta dem att älska flera.

*Men – om du får älska alla,
ska inte alla få älska alla, säg?*

*Och om inte bara du –
utan alla älskar alla...*

*... så älskar de du älskar
fler än bara dig.*

Skulle jag klara det? Skulle jag det...?

Men varför skulle jag inte klara av det! Vore det inte underbart om kärleken gick och dela.

Om den var osjälvisk och till för alla. Tänk – inga krig. Bara kärlek. Vore det inte underbart?

Det är ju så kärlek ska vara: Osjälvisk!

Så visst – älska alla om du vill!

Och få deras kärleks tillbaks.

Men betänk då:

- Denna kärlek är då delad,

så hata inte,

om fler vill ta.

Åh, min gud. Tänk om killarna inte bara älskade mig. Hur skulle jag då vet att de verkligen älskade mig mest och inte någon av de där andra tjejerna! HUR skulle jag veta det?

Det skulle jag inte. Oh, usch! Ve och fasa.

Skulle jag klara av att vän med de andra tjejerna. Att se dem i ögonen varje dag och le och skratta och dela allt tillsammans: Även killarna. Dela killarna med mina väninnor. Det vore något. Sannerligen om det vore något. Vilken absurd tanke.

Men tänk om han blir tillsammans med någon jag inte tycker om. Någon hemsk tjej som jag inte tål. Skulle jag fixa det då?

Jag vet inte. Kan jag dela honom med andra? Jag vet inte.

Och klarar han av att dela mig med andra killar? Tänk om han inte gör det? Tänk om han blir ledsen och arg och besviken. Tänk om jag gör killen som jag älskar ledsen? Tänk om jag sårar honom.

Jag har plötsligt svaret på gåtan. Det är DÄRFÖR vi älskar två och två. Det är lika enkelt som det är svårt:

*Och även om DU tros klara av det,
kommer inte alla att kunna dela som du.*

*De som kommer älska dig,
vill ensamma äga ditt hjärta.*

*För vi kan inte dela,
så därför älskar vi tu och tu.*

Ja, det är logiskt. Det är självklart. Det är därför vi inte kan dela. Det är därför vi älskar två och två. Och det är därför jag måste välja en. En enda av dessa underbara killar. En – blott en.

- 4 -

Jaha, nu har jag löst ytterligare en världsgåta. Den om varför vi älskar två och två. Det finns alltså ingen annan lösning. Vi klarar inte av att se dem vi älskar med någon annan och därför sluter vi ett heligt förbund att vara varandra trogna. Det är trist, men det är logiskt. Det är en lösning som har fungerat i alla tider och nu förstår jag varför!

Nu är den stora frågan VEM man ska välja. VEM?

Magnus är så vacker att det gör ont i hela mig varje gång jag ser honom. Han har så rena drag. De är så perfekta, så vackra. Maria brukar skratta åt mig. Hon säger att jag är den enda tjej hon känner som skulle säga att en kille är ”vacker”. Men han är vacker. Inte snygg, inte söt, utan vacker.

Dessutom är han kul och säger roliga saker. Fast egentligen är det Mattias som är den roliga och Magnus hänger mest med. Men de två ihop är riktigt roliga. Jag älskar att lyssna till deras skämt. Även om vi inte har riktigt samma humor.

De brukar berätta om ett tv-program som heter ”The flying cirkus” med John Cleese. De pratar alltid om ”The flying cirkus” och jag skrattar så jag viker mig dubbel. Så denna gång tänkte jag titta på programmet så att jag visste vad de talade om. Men det var inte roligt alls. Bara en massa pensionärer som skulle hoppa över en hinderbana och ramlade hela tiden. Det var så tråkigt att jag fick stänga av. Men när Magnus och Mattias skojade om programmet i skolan dagen efter så lät det jätteroligt och jag kunde inte låta bli att skratta, trots att jag visste

att programmet i själva verket var jättetråkigt. Det är så de är Magnus och Mattias. Riktiga stand up-komiker.

Problemet med Magnus är att han är för perfekt. Han är helt enkelt för vacker. Om man blir tillsammans med en kille som ser bättre ut än vad man själv gör så betyder det att han kan få vem som helst och med andra ord ökar risken att han ska lämna en för en annan. Och nu när jag kommit fram till att jag inte önskar dela honom med andra är det en stor risk att bli tillsammans med en så vacker kille.

Å andra sidan vore det nog värt risken. För jag kan inte se mig mätt på honom. Han är så vacker så jag skulle kunna titta på honom hela dagarna. Det är därför jag och Maria sitter långt bak i klassrummet, för då kan vi spana in alla killarna i klassen!

Det finns ju fler än Magnus att titta på om jag säger så. Vi har ju Micke till exempel. Han ser också jättebra ut, även om ingen kan mäta sig med Magnus. Men Micke har ett annat trumf på handen: Han är väldigt intelligent.

Jag har alltid fallit för intelligenta killar. Det är sexigt på något vis. Jag kan inte rå för det. Men Maria gillar också Micke, så då blir han liksom tabu. Man tävlar inte om samma kille med sin bästa vän. Så gör man helt enkelt inte.

Och så har vi Anders. Inte DEN Anders. Utan söt-Anders. Ja, jag vet att det är förvirrande. Jag lovar – det är lika förvirrande för mig. Är det över huvud taget möjligt att en ”Anders” kan vara söt?

Vi har hela 3 Anders i klassen. TRE:

1. Elaka Anders, som man helst bör undvika.
2. Äckel-Anders som också råkar sitta längst bak i klassrummet och som brukar tracka mig och Maria mest hela dagarna.
3. Söt-Anders, som är helt okej (för att vara en Anders).

Söt-Anders verkar gilla mig. Det är nästan pinsamt, men ganska sött också på något vis. Sussie knackade mig på axeln igår och viskade att Anders (han söt-Anders) är kär i mig. Jag vet inte hur hon visste det, så om det är sant får väl vara osagt. Men han tittar på mig ibland, så det kanske stämmer. Och han är ju trots allt söt.

Problemet är att söt-Anders blivit kompis med elaka Anders. Och jag kan inte tycka om någon som är kompis med elaka Anders. Jag vet att söt-Anders inte är elaka Anders, även om de är vänner och han kan vara ganska stöddig. Men jag kan bara inte bli kär i någon som heter Anders – där går gränsen!

Äckel-Anders bekräftar regeln att man bör undvika killar som heter Anders. Han är ful som stryk. Och inte nog med det – han är så jävla taskig mot alla. Ska alltid ha sista ordet i alla diskussioner och är en allmän pina i arslet rent ut sagt! Så jag gillar inga Anders.

Som tur är finns Hasse som är jättesnygg. Nu pratar vi Snygg med stort S. Han ser äldre ut än alla andra i klassen, för han har riktigt manliga drag. Bred haka och markerade ögonbryn. Inte lika finlemmad och vacker som Magnus. Utan manligt snygg. Han är ouppnäelig. Helt klart inte i min klass. Han är så snygg att jag inte ens vågar prata med honom. Han är som en Alien

– som om han kom från en annan planet eller så. Den där äldre planeten. Fast han är lika gammal som jag, han råkar bara se äldre ut.

Så vi har några att spana in jag och Maria. Det är bara att välja och vraka...

Haha – som om det skulle spela någon roll! Killarna är inte ens medvetna om min dyrkan. Hur skulle jag kunna säga det till dem? Tänk om de inte vill ha mig. Tänk om de skrattar mig rakt i ansiktet och gör mig till åtlöje om jag skulle visa att jag är intresserad?

Nej, varför skulle de göra det. Det är väl en ära att någon tycker om en. Kan man få en finare bekräftelse än så? Men killar är killar. De gör sådana där elaka saker.

Jag minns så väl hur det var i grundskolan. Alla tjejer var kära i Mackan. Jag också, men det berättade jag aldrig för någon. Vi hade alltid skåpen bredvid varandra i korridoren. Han var alltid så tuff och stöddig och knuffade på alla. Men aldrig på mig. Han lät mig alltid gå fram till skåpet först. Han väntade alltid in mig när vi skulle cykla hem. Jag tror att han gillade mig.

Men jag vågade aldrig svara ja den där gången. Den där gången i sexan när han frågade chans på mig. Om det nu var det han gjorde. Jag vet inte om jag hörde rätt.

Killarna hade varit så elaka den dagen. Nicke hade frågat chans på Nettan och när hon sade ja skrattade han åt henne. Och hela gänget med killar skrattade åt Nettan. Sade att hon var dum som trodde att Nicke ville bli tillsammans med henne. Jag tyckte så synd om henne. De var så elaka.

Så hade dagen gått och sedan hade Mackan kommit fram till mig. Bakom sig hade han hela högen av killkompisar. Som för att stötta. Som om han inte vågade om de inte var med. Eller så var det för att de ville ha någon ny att skratta åt. De kanske ville skratta åt mig. Jag visste inte, jag kommer aldrig få veta.

Jag stod för mig själv. Lutade ryggen mot väggen och väntade på att få komma in i klassrummet. Killarna puffade Mackan i ryggen och han kom fram till mig. Tittade ned i golvet. Händerna djupt nedstoppad i fickorna. Lite röd i ansiktet. Eller var det bara så jag ville minnas det. De kanske gjorde det bara för att kunna skratta åt mig efteråt.

”Får jag chans på dig?” hasplade han ur sig. Jag tror åtminstone att han sade så. Han sluddrade på orden. Pratade fort. Jag kunde inte tro på vad jag hörde. Mackan – skulle Mackan fråga chans på mig? Snygga Mackan som ALLA tjejer var kära i. Skulle han fråga chans på mig? Mig? Men han pratade väldigt tyst, hade jag verkligen hört rätt.

”Va?” var det enda svar jag lyckas få ur mig. Jag kunde ju i all världens namn inte svara på frågan om jag inte hörde vad han sade. Tänk om han frågade något helt annat.

”Får jag chans på dig?” frågade han igen. Jag kunde väl ändå inte ha hört fel två gånger på raken. Men nej, det kunde inte vara sant. Menade han det verkligen? Eller var det bara så att han skulle skratta åt mig sedan... Så som Nicke hade skrattat åt Nettan. Nicke var ju Mackans bästa vän och de andra killarna stod där borta och tittade på oss. Väntade.

Det var ju aldrig någon som frågat chans på mig tidigare. Aldrig. Nicke hade till exempel varit tillsammans med alla tjejer i klassen, men han hade aldrig frågat chans på mig. Så varför skulle Mackan då fråga chans på mig?

Och vad gjorde man sedan. När man var tillsammans? Jag hade ingen aning. Det var en sak att vara förtjust i Mackan på avstånd. Beundra honom när han inte såg. Men att vara ihop med honom, vad innebar det?

”Va?” svarade jag igen. Frågan var dubbelt menad. Dels, jag hörde inte vad du sade. Dels, jag kan inte tro på vad du säger. Och jag var tvungen att veta säkert.

”Äsch” var det svar jag fick tillbaka. Så vände han sig om och gick. Var det besvikelse i den blick han gav mig. Jag vet inte. Jag vet bara att han alltid var så snäll mot mig. Alltid hjälpsam, aldrig stöddig. Och han ville cykla med mig hem från skolan. Försökte alltid vänta in mig även om de andra killarna ville cykla fortare än jag kunde hänga med.

Tänk om han verkligen menat sin fråga. Och jag som inte vågade följa mitt hjärta och svara ja av den enkla anledning att killarna troligen skulle skratta åt mig. Så som de skrattat åt Nettan.

De hade inte kunnat skratta åt mig den gången. Det var en klen tröst, men det var en tröst. Jag låtsades som om det aldrig hänt. Mackan frågade aldrig igen. Och trots att det smärtade att aldrig få veta vad det kunnat bli mellan oss – även om vi bara var tolv år den gången och fråga chans på sin höjd innebar att vi skulle leka ihop och kanske hålla handen – så har jag

kunnat suga på karamellen sedan dess i vetskap om att Mackan – den snyggaste killen i hela klassen – frågat chans på mig. På lilla mig.

Det är länge sedan nu. Fyra år sedan. Men Mackan har alltid funnits i mitt hjärta. Så inte banne mig är det lätt att bara välja en enda! Men det är klart – skulle jag kunna välja så blir det nog Magnus. Han är den vackraste kille jag någonsin mött.

-5-

Nu är nästa gåta hur i helvete man blir tillsammans med den kille man valt ut!

Det är fyra år sedan den där dagen när Mackan – troligtvis (men det får jag nog aldrig veta säkert) – frågade chans på mig. Fyra år sedan och jag har fortfarande aldrig varit ihop med någon.

För bara vetskapen om att killar är så där elaka – att de faktiskt frågar chans ibland bara för att kunna skratta en rakt upp i ansiktet – gör att jag aldrig i livet skulle våga fråga chans på någon. Då måste de fråga på mig. Och så gör man inte längre. Det gjorde man när man var tolv, inte när man är sexton.

Mina vänner säger att det är svårare nu när man inte längre kan fråga chans, för nu vet man inte riktigt när man är tillsammans med någon eller ej.

Då – när man var tolv och frågade chans på varandra – visste man inte vad det betydde att vara ihop med någon. Men idag, när det är lite mer självklart vad det betyder att vara ihop med någon så är det ingen som vet NÄR man är det.

Vi har pratat om det, jag och mina tjejkompisar. Egentligen kan man inte riktigt veta om man är tillsammans med någon förrän man kyssts och så.

Det är med andra ord mycket svårare nu. Man kan inte bara gå fram och säga ”Hej, får jag chans på dig”. Så gör man inte när man är sexton. Nu måste man vänta på första kyssen. Och man går ju inte bara fram och kysser någon.

Så det är jäkligt jobbigt det här med kärlek. Inte nog med att man inte får älska flera samtidigt, man kan inte ens bli tillsammans med en enda av dem.

Jag och Maria har pratat om det där: Hur man raggar upp Magnus.

Kan man fråga om vi ska plugga ihop? Men, varför skulle jag fråga något sådant. Förutom när jag försöker gå nära honom i korridoren och skrattar åt hans roliga skämt så pratar vi knappt med varandra. Jag får tunghäfta och pratar mest med hans kompis Mattias istället.

Så jag kan ju inte direkt gå fram och fråga om vi ska plugga ihop. Då kommer alla att veta att jag gillar honom och sedan kommer killarna att tracka mig för det. Inte Magnus, för han är så snäll, men hans kompisar kommer säkert att tracka oss båda om jag frågar något sådant.

Tyvärr är killarna fortfarande lika elaka som de var då i sjätte klass när de frågade chans på Nettan och skrattade åt henne. Så det är inte konstigt att jag inte vågar ta steget att närma mig Magnus.

Maria har – eller rättare sagt hade – en jättebra plan om hur hon skulle få in en träff på Micke. Hon siktade helt sonika in sig på Nillan, för Nillans pojkvän Johnny är nämligen kompis med Micke. Och så gick det till när vi lärde känna Nillan.

Sedan den dagen är det jag, Maria och Nillan som hänger ihop. Och så Johnny förstås. Och så en harang av hans kompisar.

Tyvärr verkar Micke inte vara det minsta intresserad av Maria. Inte av mig heller för den delen. Ingen av Johnnys kompisar verkar det minsta intresserad av mig. Men det kvittar – för egentligen är det bara Micke som är intressant av Johnnys kompisar. Den där Rickard till exempel är en riktigt neslig en.

Bara några veckor in på terminen ringde nämligen Rickard hem till mig och sade att det var Johan och att han gillade mig. Men jag hörde ju att det var Rickard som löjlade sig och hur det flinades lite i bakgrunden. Däremot så hade jag ingen aning om vem Johan var. Uppenbarligen någon i klassen, men jag hade ju inte hunnit lära mig alla namnen än. Så jag lät honom prata på, sade ingenting som skulle kunna tolkas åt vare sig det ena eller andra hållet och sedan låtsas jag som om det aldrig hade hänt. Det är ganska kul det där – på så vis vänder man på hela föreställningen. Rickard frågade nämligen om Johan hade ringt, men då svarade jag bara nej – vilket ju var sant. Gud vilken besviken min! Ha, ha säger jag – tji fick han!

Nillan och Maria vet ju om vad som hänt. De tycker att Rickard är dum som gjorde så. Jag frågade Maria om hon visste varför så Maria har luskat lite. Nu säger hon att killarna tycker jag är ganska jobbig. Hon tror att det beror på att jag pratar om femtioelva saker på en gång. Jag hoppar liksom mellan samtalsämnena och säger det som kommer för mig. Så det är svårt

för alla andra att hänga med liksom. De är inte så smarta som du, säger hon för att vara snäll. Men jag ska försöka tänka på det där.

Så killar kan vara ganska taskiga och det gör det jävligt svårt. Jag vågar absolut inte ta första steget. Nej, jag vill att de ska komma fram till mig. Men det är det ju aldrig någon som gör – förutom Rickard då, som busringde.

I mina drömmar kommer Magnus fram till mig och frågar om vi ska plugga ihop. Och denna gång säger jag inte bara ”va?”. För Magnus skulle aldrig säga en sådan sak för att retas. Det vet jag. Han är inte sådan.

Men det är nog en önskedröm. Magnus kommer aldrig fram till mig. Maria säger att hon tror att han har en tjej. Vi vet inte vem hon är. Hon verkar inte gå i skolan i alla fall. Men det är nog kört.

Åh, det gör ont i kroppen att se honom utan att kunna nå honom. Han är ju så vacker att det värker i mig. SUCK!

Och Maria börjar ärligt talat tröttna på trista Micke som inte fattar ett jävla dugg. Jag förstår henne. Man kan nästa tro att han är bög eller nåt. Nej, nu har Maria hittat en annan istället. En man. Han är 30 år. Fatta: 30!!!

Han jobbar på hennes mammas jobb där Maria brukar extraknäcka ibland. Han pratar jättemycket med henne och ger henne sådana där blickar. Han är intresserad av henne. Det är

Första Ring
- en ungdomsnovell av Pia Lerigon -

bara något hon vet. Det är ju äckligt. Jag fattar inte att hon tycker det är kul, men hon pratar om honom hela tiden. Hon säger i och för sig att hon tycker att han är konstig. Men jag ser på henne att hon är smickrad. Hoppas det går över. Han är ett riktigt ÄCKLO!

-6-

Vi ska göra en film! Det är jättekul. Idag kom vår svensklärlarinna och ställde två videokameror på katedern. Ni ska få göra er egen film, förkunnar hon. Jag älskar svenska!

Jag, Maria, Nillan, Johnny och Richard har bestämt att vi ska göra en film ihop. Eller rättar sagt – jag, Maria och Nillan bestämde det. Johnny har inget val och Richard följer som vanligt Johnny. Micke ville däremot inte vara med. Han ska göra en film med snygg-Hans, Johan och några andra killar. Maria är väldigt besviken. Det vore ju onekligen roligare för henne om Micke ville göra filmen ihop med oss.

Vi har bestämt oss för att göra en musik-film. Vi ska ha musik istället för tal och filmen ska handla om en killes liv från födseln till döden. Vi har haft jättekul när vi ska försöka hitta passande låtar.

Jag ska spela mamman och Johnny ska spela min son. Inspelningen sker hemma hos Maria. Hon bor i ett ganska stort hus ute på landet. Vi har stoppat in massor av kuddar innanför tröjan och jag vankar av och an till Robban Brobergs låt ”Upplåsbara Barbara”.

I nästa scen är tanken att jag ska köra Johnny i en barnvagn, men det finns inga barnvagnar hemma hos Maria. Det enda vi hittar är en skottkärra. Vi har klätt ut Johnny i babymössa och en napp och bäddat ned honom i skottkärran. Jag står redo att puffa ut honom genom dörren. Låten börjar spela, Maria drar i snöret som öppnar dörren och jag skjuter skottkärran över tröskeln. Den är tung, jag tappar balansen och jag Johnny far i backen med en smäll med mig

över sig. De andra skrattar så att de viker sig dubbelt. Omtagning ropar Rickard bakom filmkameran.

Vi försöker igen, men det går lika illa. Istället får vi börja utanför dörren. Det verkar säkrast så. Musiken börjar, jag lyfter upp skottkärran, får fart nedför den grusade gången. Det går fortare och fortare, skottkärran tar av till vänster och jag och Johnny far ut över gräsmattan och in i en buske. De andra kan inte sluta skratta. De ligger på marken och vrider sig.

Efter ett otal omtagningar lyckas jag så dra Johnny hela vägen nedför grusgången och fram till grinden utan några missöden. Mission completed!

I nästa scen är tanken att Johnny och Rickard ska spela småbarn som leker i sandlådan. Tyvärr finns det ingen sandlåda hos Maria. Jag förstår inte varför vi inte spelade in filmen hemma hos någon av oss andra, men nu är vi här och får försöka göra det bästa av situationen.

Maria har hittat en "sandlåda". Det är en sådan där låda som vägverket har sand i som ska användas för att sanda vägarna på vintern. Vi tappar upp locket på lådan. Johnny och Rickard ser jätteroliga ut i sina barnkläder. De kryper upp i lådan garderad med hink och spade. Tanken är att de ska leka lite, men Rickard drämmer till Johnny med den gula plastspaden så att han tappar balansen och ramlar ur sandlådan med fötterna efter sig. Endast skorna sticker upp ovanför kanten på lådan. Vi skrattar så vi kiknar. Det är klockrent.

Därefter är det dags att skildra hur lillebror Johnny retar sin storasyster Maria. Nu är det min tur att stå bakom kameran och regissera det hela. Johnny och Rickard står utanför dörren och

kikar in genom nyckelhålet. Dörren öppnas och jag filmar Nillan och Maria som sitter på Marias säng och spelar kort. Tanken är att Nillan och Maria ska bli förbannade och springa upp och sjasa iväg dem, men Maria och Nillan vill inte. De tycker att det är pinsamt och vågar inte se upp från korten. Så scenen blir inte alls som jag tänkt mig.

Sedan ska Johnny göra lumpen. Han har varit förutseende nog att ha lånat en hemvärnsdräkt från sin kusin. Nu är han grönklädd och springer omkring i skogen till låten "You're in the army now". Han syns knappt i sin gröna dräkt, men låten är bra.

Så är det dags för den stora kärleken. Det är naturligtvis Nillan som är Johnnys stora kärlek. Johnny sitter skönt tillbakalutad i en av fåtöljerna i vardagsrummet, medan Nillan tänder brasan, hämtar tofflor och masserar hans fötter till låten "Peta in en pinne i brasan, hämta ett par öl och revbensspjäll". Nillan är riktigt bra i rollen som undergiven hustru och Johnny njuter för fulla muggar.

Därefter kommer vi inte på så mycket mer som är värt att nämna i en mans liv. Det är dags att ha ihjäl Johnny. Han dånavippar till dånet av "Ding, dong" och sedan står vi andra svartklädda runt hans grav och gråter. Filmen är slut. The End.

Vi är väldigt stolta över vår film och tycker att den är jättekul. Rickard, Johnny och Nillan har åtagit sig att redigera den så att den kan visas för klassen på fredag.

-7-

Fredag. Idag ska vi titta på allas filmer. Nillan, Johnny och Richard berättade att det var skitsvårt att redigera filmen. Men de hade tagit med några roliga klipp på slutet. Jag ser verkligen fram emot att få se den.

Besvikelse! Micke, snygg-Hans och Johans film var så jäkla bra. Den börjar med att snygg-Hans kommer åkandes på en moppe. Han har en halsduk virat runt ansiktet för han har varit hos tandläkaren och blivit bedövad. Så han är inte vid sitt sinnes fulla bruk. Johan är utklädd till en gammal gumma som ska gå över vägen. Han ser sig om åt alla håll och kanter. Ingen bil, ingen bil. Han ser sig om igen. Det är helt tomt på vägen. Han tar steget ut på övergångsstället...

I samma stund fokuserar kameran på Hans på moppen. Hanse skriker till. Gumman skriker till. KABOOM. Och så ligger de där i gatan i en enda hög.

Jag skrattar så jag gråter.

I nästa snutt så ska killarna råna banken. Johan och snygg-Hans sitter i hopklämda på moppen med varsin ände av en strumpbyxa trädde över ansiktet. De går av moppen och SLABANG! Strumpbyxan sträcks och de två ”rånarna” ramlar baklänges mot varandra.

Klassen tjuter och hurrar.

Filmen fortsätter med fler roliga småanekdoter. I eftertexten framgår att Johan numera jobbar som sopgubbe åt Ragnsells. Det gör det hela ännu roligare med tanke på att Micke och Johan är de två stora konkurrenterna om titeln som klassens kursetta.

Vår film är inte tillnärmelsevis lika kul som grabbarnas film. Men den kommer god 2:a.

Det roligaste av allt är slutet där Nillan, Johnny och Rickard har klippt in alla missar. Om och om igen spelas scenerna upp där jag kör ned i diket med Johnny iklädd babykläder. Filmkameran snurrar runt och fångar Nillan och Maria som ligger på marken och vrider sig av skratt. När Rickard klipper till Johnny så han flyger ur sandlådan visas åter igen, liksom Johnnys dödsryckningar, som vi fick ta om ett antal gånger.

Jag vet inte om de andra tyckte att det var så kul. Men vi hade i alla fall jävligt roligt!